

Захисник

Тетяна Булат

Цей дитячий будинок знали в районі всі. Немало бачив він покалічених доль та скривджених душ, але й випускниками славився далеко за область. Багато хто після цього притулку для дитячих сердець вивчився, став гарним спеціалістом та знайшов хорошу роботу.

Вирізняло всіх випускників від інших тим, що вони частенько збиралися на зустрічі зі своїми вихователями. Згадували давні часи, дитячі витівки, улюблені іграшки, роздивлялися фотографії.

Ця зустріч була щорічною. Все, як завжди: розмова у кабінеті директора та чаювання зі смачнющими пряниками, що їх скільки років поспіль пече тітка Марія.

Директор, Василь Петрович, має поважний вік, вже давно хворіє. Часто на лікарняному. Та ці зустрічі старається не пропускати. І що дивно... Такі кремезні, огрядні, імпозантні чоловіки, як малі діти обіймають цього старенького, трохи згорбленого чоловіка.

А Василь Петрович, обіймаючись, ховає обличчя, щоб не побачили на ньому сльози радості від зустрічі. Родини він не має, тож, усі ці діти для нього є родина. Він був дуже доброю людиною, ніколи не відмовляв нікому у допомозі. А як він любив тварин – знала вся округа.

В дитячому будинку жила нескінчена кількість котів та собак. А ще білочки, які прибігали з лісу, що неподалік закладу. Дітлахи підгодовували всю цю живність взимку. Сьогодні на зустріч приїхав Сашко, рідкий гість таких зустрічей. Давненько його не було у цих краях. За кордоном працює, свій бізнес відкрив, непоганий дохід має. До речі, не забуває щомісяця допомагати рідному закладу коштами, або надавати іншу допомогу.

Сашко з хлопцями пройшли коридорами дитячого будинку. Чоловік трохи відстав від друзів, задивився на іграшку, яку побачив крізь вікно в ігровій кімнаті. Маленький пухнастий кіт. Такий сіренький, смугастий, не новий, звичайно, але чистенький. Він стояв самотньо на поличці з іграшками.

Сашко тільки но переступив поріг ігрової кімнати, як раптом вирій пам'яті, кружляючи і стираючи всі прожиті роки, з шаленою швидкістю поніс його в той день, якого не забути ніколи.

Мама.

Як, будши малечою, він промовляв це слово! Свою маму Сашко добре пам'ятав. На жаль, згадати міг тільки постійні застілля, сп'янілі обличчя мами та її залицяльників, які або не звертали на нього уваги, або били його.

Коли він потрапив в дитячий будинок, здавалося, що це найкраще, що з ним могло статися. Так, як говорять, не так сталося, як гадалося.

Сашко сам по собі був худеньким, слабим і тихим. Ніколи не зачіпав нікого, не

сварився, взагалі вважав за краще поступитися в усьому.

Це якраз і було на руку старшим дітям.

В дитячому ж будинку як? Або даєш здачу і захищаєш себе, або тебе б'ють. Тому Сашка зразу турцали, штовхали і принижували... Перевіряли на віддачу. Зрозуміли, що він не може захиститися, ще й не жаліється нікому, тому почали бити. Били за все. За те, що не кутив з ними, за те, що багато читав і не крав їжу. За те, що не ображав дівчат і не робив капості працівникам будинку. Тож, життя у хлопця було не краще, ніж в рідному домі.

Єдиною його втіхою в дитячому будинку були тварини. Особливо сіренький, малесенький такий смугастик, що день і ніч ходив за хлопцем. Сашко назвав його Мурчик. Бува, сам не доїсть, заховає чи загорне у щось і кулею летить до сараю, в якому жив його пухнастий вихованець. Він годинами грався з ним, розмовляв, розповідав про всі ситуації, які траплялися за день.

З часом, Мурчик став вірним другом для хлопця. Не відходив ні на крок від нього, хіба що на ніч крокував після чергової дози ласки і обіймів від хлопця.

Дні не рахувалися з людьми і природа не бажала змінювати свої звичні вікові традиції – час летів безупинно.

Якось, коли Сашкові було вже років дев'ять, до нього дочепилися старші хлопці. Причини були необов'язкові, просто того дня у них був такий настрій. Вони гуртом підійшли, сказали декілька слів малому і почали штовхати й бити його. Ніхто так і не зрозумів одразу, що скоїлося. Та посеред їхнього натовпу почувся якийсь страшний рев і одразу пролунав голосний крик одного з ватажків старшокласників. Всі миттю розійшлися і завмерли від побаченого. Зі скривавленою роздертою рукою стояв той самий головний ватажок. А біля Сашка, що скорчившись, лежав посеред шкільного двору, стояв кіт! Шерсть дибом! Шипить! Реве, як поранений лев!

Так... Це було ще те видовище!

Того дня дружбу кота і хлопця закріпили кров'ю!

Пролетіло 3 роки. Сашко освоївся в дитячому будинку, завів друзів, спілкувався з ними, та ось свого Мурчика ніколи не забував. Багато читав, годинами засиджувався у бібліотеці в той час, як смугастик чекав його на підвіконні знадвору.

— *Сашо, йди сюди*, — вихователька зазирнула в бібліотеку.

Сашко невдоволено поплентався за нею. Йшов і всю дорогу бурмотів, бо тільки почав читати О. Дюма (любив пригодницьку літературу) і його відірвали від цього захопливого дійства.

— *Ось цей хлопчик*, — промовила вихователька, заштовхуючи малого в кімнату.

Він зайшов і побачив Василя Петровича у розмові з двома якимись людьми. Чоловік і жінка. Вони повернулися і глянули на Сашка зацікавленим поглядом.

Малий майже не зомлів. Він знав, що декого з їхнього дитячого будинку усиновили, та вважав, що його ніхто і ніколи не візьме. Кому він такий потрібен? Малий, худий? Користі з нього ніякою.

А жінка підійшла, присіла біля Сашка і заглянула йому в очі.

— *Підеш зі мною?* – спитала вона.

Її очі наче розчинилися теплом в серці хлопця і торкнулися найтремтливіших струн. Десь здалеку, з глибин виринуло слово "мама"... Але воно було таким світлим, ніжним і наче переливалося яскравими кольорами.

— *Піду,* — сказав Сашко, не відводячи очей з жінки. Навіть не розуміючи, що говорить. Того ж дня він поїхав у гості до родини Інни та Дмитра Бондаренко.

Мурчика вже давно ніхто не бачив ні на подвір'ї, ані в сараї, де він постійно спав. Його вже 5 днів шукала вся малеча, та і дорослі діти долучилися до пошуків улюбленця-смугастика. Прочісували ліс, що неподалік, вигукували з усіх приміщень, що були у дворі закладу. Мурчика ніде Цей дитячий будинок знали в районі всі. Немало бачив він покалічених доль та скривджених душ, але й випускниками славився далеко за область. Багато хто після цього притулку для дитячих сердець вивчився, став гарним спеціалістом та знайшов хорошу роботу.

Вирізняло всіх випускників від інших тим, що вони частенько збиралися на зустрічі зі своїми вихователями. Згадували давні часи, дитячі витівки, улюблені іграшки, роздивлялися фотографії.

Ця зустріч була щорічною. Все, як завжди: розмова у кабінеті директора та чаювання зі смачнющими пряниками, що їх скільки років поспіль пече тітка Марія.

Директор, Василь Петрович, має поважний вік, вже давно хворіє. Часто на лікарняному. Та ці зустрічі старається не пропускати. І що дивно... Такі кремезні, огрядні, імпозантні чоловіки, як малі діти обіймають цього старенького, трохи згорбленого чоловіка.

А Василь Петрович, обіймаючись, ховає обличчя, щоб не побачили на ньому сльози радості від зустрічі. Родини він не має, тож, усі ці діти для нього є родина. Він був дуже доброю людиною, ніколи не відмовляв нікому у допомозі. А як він любив тварин – знала вся округа.

В дитячому будинку жила нескінчена кількість котів та собак. А ще білочки, які прибігали з лісу, що неподалік закладу. Дітлахи підгодовували всю цю живність взимку.

Сьогодні на зустріч приїхав Сашко, рідкий гість таких зустрічей. Давненько його не було у цих краях. За кордоном працює, свій бізнес відкрив, непоганий дохід має. До речі, не забуває щомісяця допомагати рідному закладу коштами, або надавати іншу допомогу.

Сашко з хлопцями пройшли коридорами дитячого будинку. Чоловік трохи відстав від

друзів, задивився на іграшку, яку побачив крізь вікно в ігровій кімнаті. Маленький пухнастий кіт. Такий сіренький, смугастий, не новий, звичайно, але чистенький. Він стояв самотньо на поличці з іграшками.

Сашко тільки що переступив поріг ігрової кімнати, як раптом вирій пам'яті, кружляючи і стираючи всі прожиті роки, з шаленою швидкістю поніс його в той день, якого не забути ніколи.

Мама.

Як, будучи малечою, він промовляв це слово! Свою маму Сашко добре пам'ятав. На жаль, згадати міг тільки постійні застілля, сп'янілі обличчя мами та її залицяльників, які або не звертали на нього уваги, або били його.

Коли він потрапив в дитячий будинок, здавалося, що це найкраще, що з ним могло статися. Так, як говорять, не так сталося, як гадалося.

Сашко сам по собі був худеньким, слабим і тихим. Ніколи не зачіпав нікого, не сварився, взагалі вважав за краще поступитися в усьому.

Це якраз і було на руку старшим дітям.

В дитячому ж будинку як? Або даєш здачу і захищаєш себе, або тебе б'ють. Тому Сашка зразу турцали, штовхали і принижували... Перевіряли на віддачу. Зрозуміли, що він не може захиститися, ще й не жаліється нікому, тому почали бити. Били за все. За те, що не кутив з ними, за те, що багато читав і не крав їжу. За те, що не ображав дівчат і не робив капості працівникам будинку. Тож, життя у хлопця було не краще, ніж в рідному домі.

Єдиною його втіхою в дитячому будинку були тварини. Особливо сіренький, малесенький такий смугастик, що день і ніч ходив за хлопцем. Сашко назвав його Мурчик. Бува, сам не доїсть, заховає чи загорне у щось і кулею летить до сараю, в якому жив його пухнастий вихованець. Він годинами грався з ним, розмовляв, розповідав про всі ситуації, які траплялися за день.

З часом, Мурчик став вірним другом для хлопця. Не відходив ні на крок від нього, хіба що на ніч крокував після чергової дози ласки і обіймів від хлопця.

Дні не рахувалися з людьми і природа не бажала змінювати свої звичні вікові традиції – час летів безупинно.

Якось, коли Сашкові було вже років дев'ять, до нього дочепилися старші хлопці. Причини були необов'язкові, просто того дня у них був такий настрій. Вони гуртом підійшли, сказали декілька слів малому і почали штовхати й бити його. Ніхто так і не зрозумів одразу, що скоїлося. Та посеред їхнього натовпу почувся якийсь страшний рев і одразу пролунав голосний крик одного з ватажків старшокласників. Всі миттю розійшлися і завмерли від побаченого. Зі скривавленою роздертою рукою стояв той самий головний ватажок. А біля Сашка, що скорчившись, лежав посеред шкільного двору, стояв кіт! Шерсть дибом! Шипить! Реве, як поранений лев!

Так... Це було ще те видовище!

Того дня дружбу кота і хлопця закріпили кров'ю!

Пролетіло 3 роки. Сашко освоївся в дитячому будинку, завів друзів, спілкувався з ними, та ось свого Мурчика ніколи не забував. Багато читав, годинами засиджувався у бібліотеці в той час, як смугастик чекав його на підвіконні знадвору.

— *Сашо, йди сюди,* — вихователька зазирнула в бібліотеку.

Сашко невдоволено поплентався за нею. Йшов і всю дорогу бурмотів, бо тільки почав читати О. Дюма (любив пригодницьку літературу) і його відірвали від цього захопливого дійства.

— *Ось цей хлопчик,* — промовила вихователька, заштовхуючи малого в кімнату.

Він зайшов і побачив Василя Петровича у розмові з двома якимись людьми. Чоловік і жінка. Вони повернулися і глянули на Сашка зацікавленим поглядом.

Малий майже не зомлів. Він знав, що декого з їхнього дитячого будинку усиновили, та вважав, що його ніхто і ніколи не візьме. Кому він такий потрібен? Малий, худий? Користі з нього ніякою.

А жінка підійшла, присіла біля Сашка і заглянула йому в очі.

— *Підеш зі мною?* – спитала вона.

Її очі наче розчинилися теплом в серці хлопця і торкнулися найтремтливіших струн. Десять здалеку, з глибин виринуло слово "мама"... Але воно було таким світлим, ніжним і наче переливалося яскравими кольорами.

— *Піду,* — сказав Сашко, не відводячи очей з жінки. Навіть не розуміючи, що говорить.

Того ж дня він поїхав у гості до родини Інни та Дмитра Бондаренко.

Мурчика вже давно ніхто не бачив ні на подвір'ї, ані в сараї, де він постійно спав. Його вже 5 днів шукала вся малеча, та і дорослі діти долучилися до пошуків улюбленця-смугастика. Прочісували ліс, що неподалік, вигукували з усіх приміщень, що були у дворі закладу. Мурчика ніде не було. Директор дуже засмутився. Адже частенько і він грався з пухнастим красунчиком, ділився з ним ласими шматочками чогось смачненького. А зараз кіт пропав.

У пошуках пройшло 6 днів. І нарешті, пізно ввечері, на 7 день, у дворі малеча помітила знайомий силует. Але, наразі, впізнати його було дуже важко. Від чистенького котика, що виблискував красивою шовковою шерстю та багатими білими вусами, залишилися тільки вуса. Та й ті, поламані та вискубані.

Дітлахи почали скиглити, дехто плакав. Директор швиденько забрав kota до свого кабінету і уважно роздивився. Так. Пошкрябаний, подертий, брудний. Але ж живий!

— *Не хвилюйся, друже! Ми тебе вилікуємо, відгодуємо і на ноги поставимо! Будеш як раніше - чистенький і гарненький. Ти взагалі де був?* - директор з напускною суворістю виговорював котові.

Діти зайнялися Мурчиком. Пройшло близько 5 днів, як Мурчик став на ноги. І знову зник. Весь дитячий будинок перевернули, щоб його знайти. Ніде немає. Та цього разу через 3 дні він прийшов сам.

Так і тяглася ця історія з відсутністю по декілька днів Мурчика у дитячому будинку. Де він пропадав і що робив - ніхто не знав. Прийде, бувало, наїсться, відіспиться, покажеться на очі директору, щоб не хвилювався (от розумна тварина) і знову зникає на 3 дні.

Сашко не приїжджав у дитбудинок. Говорили, що ці Бондаренки - дуже гарна родина, люди порядні й люблячі. Пройшли чутки, що хлопець вступив до інституту й успішно вчиться.

Мурчик постарів. З маленького кошеняти, яке підкинули в дитячий будинок, перетворився на старенького kota, якому було вже близько десяти років. Він все менше пропадав з дитбудинку, все більше лежав у сараї. Останні 10 днів взагалі нікуди не ходив, виходив тільки поїсти.

Одного дня біля закладу зупинилося красиве авто. З нього виліз огрядний молодий чоловік зі стильною зачіскою. Він одразу ж пішов до сараю і вийшов з котом на руках.

Директор не одразу впізнав у красивому юнакові того маленького та кволого Сашка. Парубок змінився, змужнів, погляд відкритий, сміливий.

— *Олександр! Невже? Не впізнав... не впізнав,* — зрадів Василь Петрович і обійняв хлопця. Мурчик спокійно лежав на руках у Сашка.

— *Я дивлюся, не забув він тебе?* – директор посміхнувся.

— *Звичайно не забув. Ми з ним всі роки разом! Ось тільки останні 10 днів не приходив до мене. Я хвилювався і вирішив приїхати, чи не трапилося чого!* – відповів, погладжуючи kota, Сашко.

З першого дня, як тільки машина Бондаренків від'їхала від двору дитбудинку, Мурчик все зрозумів і дременув прямо за машиною. Звичайно, наздогнати її він не зміг. Довгих 4 дні кіт бродив містом, винюхував кожен слід, спостерігав за перехожими, шукав свого Сашка. Того, кого він повинен захищати й берегти. Голодний, у постійних бійках з місцевими котами, він пробирався крізь індустрію міста, щоб знайти хлопця.

Велика сила любові й прихильності надавала Мурчику сили. І ось на шостий день він знайшов його. Сашко сидів на гойдалці, у дворі на дитячому майданчику. Передати цю зустріч двох сердець неможливо! Сашко не відпускав kota аж до вечора. А коли стемніло і мам покликала хлопчика додому, кіт залишився чекати його до ранку.

Так пройшло декілька днів.

Сашко облаштував Мурчику житло у підвалі їхнього дому. Та раптом пухнастик пропав. Його не було декілька днів. Хлопець з сумом виглядав з вікна, ходив на місце їхньої першої зустрічі на майданчик, та kota ніде не було. Через 5 днів смугастик з'явився і все продовжилося знову.

Хлопець зрозумів, що кіт ходить додому, у дитячий будинок. Показується, що живий, щоб не хвилювалися. Бо за роки, які там прожив Сашко, всі звикли до Мурчика і полюбили за вірність та сміливість. А ще за неймовірну ласку до дітей.

Дні, немов бурульки по весні, стікали крапельками й перетворювалися на місяці і роки. Школа. Престижний інститут. Сашку були відкриті всі дороги. Йому пощастило. Родина виявилася дійсно чудовою, та й він став для них справжнім сином.

Олександр Бондаренко стояв посеред ігрової кімнати з іграшкою смугастого котика. По щоках його котилися сльози.

— Саню, ти де там забарився, Василь Петрович налив вже чаю, йди сюди, — пролунав голос друга по коридору.

Сашко вийшов з кімнати з іграшкою і пішов у кабінет директора.

— О, ти свого друга знайшов? – спитали хлопці.

— А я його і не губив. Він завжди зі мною, — із сумною посмішкою показав Олександр.

— Та бачили ми, бачили. Ось, Василю Петровичу покажи! – попросив один з випускників дитбудинку.

Гортаючи сторінки родинного альбому в мобільному телефоні, директор, окрім дружини Олександра, його синопка, побачив будинок, який купив чоловік за кордоном, квітники в його дворі і... Маленького смугастика. Такого сіренького, один в один, як їхній Мурчик!

Василь Петрович посміхнувся фотографії, на якій щаслива родина тримає на руках пухнасте щастя.

Ви теж можете мати таке щастя. Чи це тільки мрія? не було. Директор дуже засмутився. Адже частенько і він грався з пухнастим красунчиком, ділився з ним ласими шматочками чогось смачненького. А зараз кіт пропав.

У пошуках пройшло 6 днів. І нарешті, пізно ввечері, на 7 день, у дворі малеча помітила знайомий силует. Але, наразі, впізнати його було дуже важко. Від чистенького котика, що виблискував красивою шовковою шерстю та багатими білими вусами, залишилися тільки вуса. Та й ті, поламані та вискубані.

Дітлахи почали скиглити, дехто плакав. Директор швиденько забрав kota до свого кабінету і уважно роздивився. Так. Пошкрябаний, подертий, брудний. Але ж живий!

— Не хвилюйся, друже! Ми тебе вилікуємо, відгодуємо і на ноги поставимо! Будеш як раніше – чистенький і гарненький. Ти взагалі де був? – директор з напускною суворістю виговорював котові.

Діти зайнялися Мурчиком. Пройшло близько 5 днів, як Мурчик став на ноги. І знову зник. Весь дитячий будинок перевернули, щоб його знайти. Ніде немає. Та цього разу через 3 дні він прийшов сам.

Так і тяглася ця історія з відсутністю по декілька днів Мурчика у дитячому будинку. Де він пропадав і що робив – ніхто не знав. Прийде, бувало, наїсться, відіспиться, покажеться на очі директору, щоб не хвилювався (от розумна тварина) і знову зникає на 3 дні.

Сашко не приїжджав у дитбудунок. Говорили, що ці Бондаренки – дуже гарна родина, люди порядні й люблячі. Пройшли чутки, що хлопець вступив до інституту й успішно

вчиться.

Мурчик постарів. З маленького кошеняти, яке підкинули в дитячий будинок, перетворився на старенького кота, якому було вже близько десяти років. Він все менше пропадав з дитбудинку, все більше лежав у сараї. Останні 10 днів взагалі нікуди не ходив, виходив тільки поїсти.

Одного дня біля закладу зупинилося красиве авто. З нього виліз огрядний молодий чоловік зі стильною зачіскою. Він одразу ж пішов до сараю і вийшов з котом на руках. Директор не одразу впізнав у красивому юнакові того маленького та кволого Сашка. Парубок змінився, змужнів, погляд відкритий, сміливий.

— *Олександр! Невже? Не впізнав... не впізнав,* — зрадів Василь Петрович і обійняв хлопця. Мурчик спокійно лежав на руках у Сашка.

— *Я дивлюся, не забув він тебе?* – директор посміхнувся.

— *Звичайно не забув. Ми з ним всі роки разом! Ось тільки останні 10 днів не приходив до мене. Я хвилювався і вирішив приїхати, чи не трапилося чого!* – відповів, погладжуючи кота, Сашко.

З першого дня, як тільки машина Бондаренків від'їхала від двору дитбудинку, Мурчик все зрозумів і дременував прямо за машиною. Звичайно, наздогнати її він не зміг. Довгих 4 дні кіт бродив містом, винюхував кожен слід, спостерігав за перехожими, шукав свого Сашка. Того, кого він повинен захищати й берегти. Голодний, у постійних бійках з місцевими котами, він пробирався крізь індустрію міста, щоб знайти хлопця.

Велика сила любові й прихильності надавала Мурчику сили. І ось на шостий день він знайшов його. Сашко сидів на гойдалці, у дворі на дитячому майданчику. Передати цю зустріч двох сердець неможливо! Сашко не відпускав кота аж до вечора. А коли стемніло і мам покликала хлопчика додому, кіт залишився чекати його до ранку.

Так пройшло декілька днів.

Сашко облаштував Мурчику житло у підвалі їхнього дому. Та раптом пухнастик пропав. Його не було декілька днів. Хлопець з сумом виглядав з вікна, ходив на місце їхньої першої зустрічі на майданчик, та кота ніде не було. Через 5 днів смугастик з'явився і все продовжилося знову.

Хлопець зрозумів, що кіт ходить додому, у дитячий будинок. Показується, що живий, щоб не хвилювалися. Бо за роки, які там прожив Сашко, всі звикли до Мурчика і полюбили за вірність та сміливість. А ще за неймовірну ласку до дітей.

Дні, немов бурульки по весні, стікали крапельками й перетворювалися на місяці і роки. Школа. Престижний інститут. Сашку були відкриті всі дороги. Йому пощастило. Родина виявилася дійсно чудовою, та й він став для них справжнім сином.

Олександр Бондаренко стояв посеред ігрової кімнати з іграшкою смугастого котика. По щоках його котилися сльози.

— *Саню, ти де там забарився, Василь Петрович налив вже чаю, йди сюди,* — пролунав голос друга по коридору.

Сашко вийшов з кімнати з іграшкою і пішов у кабінет директора.

— О, ти свого друга знайшов? – спитали хлопці.

— А я його і не губив. Він завжди зі мною, — із сумною посмішкою проказав Олександр.

— Та бачили ми, бачили. Ось, Василю Петровичу покажи! – попросив один з випускників дитбудинку.

Гортаючи сторінки родинного альбому в мобільному телефоні, директор, окрім дружини Олександра, його синочка, побачив будинок, який купив чоловік за кордоном, квітники в його дворі і... Маленького смугастика. Такого сіренького, один в один, як їхній Мурчик!

Василь Петрович посміхнувся фотографії, на якій щаслива родина тримає на руках пухнасте щастя.

Ви теж можете мати таке щастя. Чи це тільки мрія?